

ПЛЕКАЙМО ДУШУ

Плекаймо душу
у повсякденному житті,
починаючи із чистого листка
наносимо контури щоранку,
дня грядущого і зорі,
встаючи, дякуємо,
що встали,
а коли йдемо до сну,
то дякуємо за справи,
бо в кожній з них
ми Богом там присутні.

Бо кожен хоче жити в щасті,
в доброті і без напасті,
то Душу маємо плекати,
бо силу там беремо,
знання і вміння,
то так і заживемо
з любов'ю і в благодаті.

Робімо добрі справи
собі і всім,
творімо мир і спокій,
леліймо діточок маленьких,

шануймо немічних й старих,
а також не робімо справ лихих,
то радість буде присутня з нами,
бо радість щастям є,
яке гніздо любові
в душі у нас зів'є.

МАТЕРІ

Матері вже за вісімдесят,
мені ж вже теж за шістдесят,
а що я знаю,
і що я пам'ятаю
про матінку свою...?
Коли ж себе не знаю
і досить негарно поступаю
вже тепер
до слів її і дій,
як той злодій,
що вкрав життя
і будувати своє мерщій.

З дитинства пам'ятаю ще
яскравих епізодів з десять:
про колиску молодшої сестри,
про стіни обмазані гімном,
про шпари видовбані ложкою
у стінах і в печі,
бо гральним майданчиком для нас
був той дерев'яний піл
від печі до стіни –
на якому ще велично
розміщувався кухер.
Про п'ять джерел біля Мигерея,
де мився я джерельною водою,
і там вже грався у піску,
а ви все льон пололи,
то це було для мене свято,
бо кожен день ви нас із ранку
сажали в тачку,
з колесом одним,
яку зробили тато,
і везли у яслі.
Пам'ятаю, що сапали
буряки на Мехлярах –
і раптом дощ, гроза,
а люди всі побігли
під стіну стайні, і я
тримаючи в руках дорослу сапу
полоскав у свіженькій калюжі,
аж раптом блискавка вогнем
розколола її на двоє.
Ляку не було,
бо всі оторопіли...
А потім вже підріс,
то гусей пасти посиляли,
то свиней, які в огород
чужий норовили влізти,

бо я поганий свинопас -
гратись понад усе любив,
ох, і пам'ятаю,
що за це не раз ви мене били
різкою з берези,
а то і коцюбою витягали із під полу
на екзекуцію без злості, а так для остраху
мабуть нас любили...
напевне, що любили,
бо і в нас гніву не було до вас,
знали, знали, що заслужили.
А я у вольності такій через тиждень
знову виганяв свиней з поритого городу,
бо грали в пекаря і землю вже ножем ділили,
а потім на Покрову напилися самогону...
там на вигоні
і не знали куди ті свині ділись,
бо нас таких однолітків пастухів зо п'ять було.
Не знаю як, але прийшов додому
мати свиням їсти готувала
і на диво чи без дива, бо п'яний був,
але мати не кричали і не били
сироватки кислої цілий літер піднесли
і спать тихенько вклали,
а я й радів такому повороту,
бо й батьку чую кажуть: прихворів.
Десь біля років сім
у школу став ходити,
де стали реально букви вчити,
додавати, а я ні бум-бум,
то мати, пам'ятаю, повитягла катушки
почала зі мною їх складати,
аби я навчився додавати,
але далі іще більше лихо -
вірші заставляли вчити...
і тут виручила мати,
бо почала сама ті вірші вчити,
а я уже із слів намагався їх запам'ятати.
Однак у класі п'ятім полюбив
книги я читати – перечитував усе,
що було в шкільній бібліотеці,
а потім перейшов у сільську читати.
Читав їх до ночі пізньої
при лампі на тепленькій печі,
а мати на припічну все пряла
пряла нитки з льону і співала,
бо співати так любила,
що пасучи худобу в лісі
я не боявся вовка,
бо знав, що мати рядом –
по голосу я чув,
тому в безпеці я вужів лупив,
як шкуродер майстерний
на браслет саморобний.
Старшим став, то допомагав
матері по хазяйству свиням дати,
гребти сіно, льон порвати,

але все менше спілкувались –
я при науці й наряді;
мати в колгоспному режимі
заробляла трудовні,
а потім копійок двадцять
чи рублів дванадцять в місяць,
то як прекрасно стало жити:
мати пончики варила і туди
цукерочки горошинки клала,
а ми все смакували.

А потім, потім шляхи наші розійшлися,
я в пе-те-у навчався, армія, робота
і женився... Жив у другому селі,
а з мамою все менше й менше я стрічався.
Приходив в гості для годиться,
до себе кликав на гостину,
де мати управляла, а співала...,
співала і для цього хист великий мала.
Приходила у гості з повнющими руками
щедрою була... і є, що навіть йдучи з хати
давала рублів п'ять, а ми з жоною були і тому раді.
Сім'я, робота, діти – важкуватенько було
і мати поспішала допомогти
на огороді і у хаті...
Пам'ятаю, як льох робили разом,
шопу на дрова...

А я вже давно сам дідом став
до матері заходжу дуже рідко,
а на душі так гірко, гірко,
бо пізнав гіркоту дітей відхід
з батьківської хати
і вас я мамо зажадав пошкодувати,
та щось тримає
ніби не пускає,
а я ні разу чогось не пам'ятаю,
щоб ви попестили мене
чи пригорнули, або у лоб поцілували,
а я так цього все хотів.
Тепер цілуєте, можливо із любов'ю,
та я того не знаю і не відчуваю,
можливо і вся ота турбота була із любові,
та я не знав і не цінував,
а тепер і сам не раз шкодую,
що не вчили і я не вчився вас любити:
були живі і здорові – то й слава Богу,
і в цьому ми були і є щасливі,
а щастя те таке широке,
що і я про себе не скажу,
чи дійсно я дітей зумів своїх
любові тої святої навчити,
бо все ніколи було
у бідності й нестачах,
ми не могли дозволити собі
пригорнути тільки дитяче до грудей своїх,
не мали часу послухати потреби їх.

А жаль і дуже шкода,
Що життя пройшло
І не навчили ми дітей любити,
бо і самі не вміли...
пробачте мамо, пробачте діти,
бо соромно мені
вам від чистоти душі
ув очі ті глядіти.

З порожньою душею
я відчуваю ці прожиті роки,
і щемом втрати біля серця,
від сорому і страху...
вас таких, як сам зустріти,
бо, можливо, за життя своє
не раз сльоза у вас скотилась
за непослух і за шкоду,
і за бездушність цю,
і за ту, що йшла з дитинства,
то дайте і мені тепер поплакати,
за все загублене,
то може ми зрозуміємо,
що маємо все прийняти,
як від Бога
з подякою вам і собі,
з надією, що радість ми відчуємо
і ця легкота прощення
дасть сил хрест життя
з гідністю нести.

Мабуть, я Бога загубив в собі,
раз не чую і не відчуваю
поклику його до вас,
мамо й діти...
пробачте мою пиху і гординю,
що я не йду і не шукаю
зустрічей так потрібних...,
а все тікаю в тишу і самотність.
Не ображайтесь мамо,
що може не все те пам'ятаю,
що і Ви, чи не відчуваю так,
як Ви, і я не так, або і навпаки.
Прийміть такого який є,
а я дякую Богу, що й Ви ще є
і за те, що Бог дозволив
це сказати, поки Ви ще живі
і чуєте слова оці.
Каюсь, що свою душу не розгледів
і ваші зумів стоптати
холодними словами
і збайдужілими ділами.
як марноту,
як привид швидкоплинний.

БРАТ

Брат у мене був молодший
на років шість від мене
дві сестри між нами є
і тільки з пам'яті спливає
як у тачці мати в ясла
нас чотирьох возила,
а потім він маленьким захворів
і мати першу іграшку в житті -
йому автобусик купила ...
Ми також узнали з цього,
що в магазині є іграшки ще інші:
тракторці, м'ячики і кукли...,
а дитячі роки потекли
в яслах, а у вихідні носили воду
з далекого колодця
відерцями літровими чи у півтора,
а там і школа пролетіла;
ходили в класи різні
і компанії для гри були не ті.
А в юності він догнав мене
тілом й зростом,
в покос ішли нарівні ми,
дрова на цілу зиму
вдвох заготовляли,
подобалась свобода,
коли корівок пасли,
любили роботу чоловічу
біля хати, та і в хаті:
я борщ варити.
а брат в кімнатах прибирати.
Ми батькам за це дуже вдячні,
що любов до праці
нам дали пізнати.
Я вже в клуб став ходити,
а брат у пе-те-у,
але весь вільний час
він терся біля нас,
бо однолітків моїх
по сусідству було чимало,
а в нього ні.
Тому він був для нас усіх,
як брат молодший.
Він намагався наслідувати у всьому,
а я тільки через роки
зміг узріти цю його
братерську тягу...
Його не стало
і всі казати стали,
як він наслідувати
хотів мене у всьому.
Я й сам відчув,
що втратив для життя
і для душі розраду.
Чогось так є, коли живі,
то присутності не відчуваєм,

а коли втрачаєм, то вже знаєм,
та повернути вже не можна.
Тільки пам'ять, та
неусвідомлена туга,
що дружбу цю братерську
можна було душами освятити -
він був готовий до цього
і я це побачив,
тільки після його смерті.

Можливо ці слова пишу,
як повчання дітям...
Я часто так їм і кажу:
хай там як, по різному
в різний час буває
дружбу бережіть братерську,
бо це фундамент доброти
в сім'ї і межі людьми -
доброта і справедливість
помога тяжкості долати,
вони й до спільноти
нас таких гуртують.

СЕСТРИ

Дві сестри мої
і обі такі різні
зовні і по уму,
хоча по духу
є в них та спільнота,
що добротою зветься.
Старша руса,
а меншая чернява;
старша хитра,
а менша справедлива;
старша в матір удалася,
а менша в батька.
Родилися через рік,
а товаришують, як близнята,
хоча і досить різні:
старша любить обманути,
але завжди душа компанії,
любить з нічого торт спекти
і в хаті чистоту тримати;
менша по душі в огороді,
як той віл, любить працювати,
зовні однолюб,
а щирості палати,
та ще й скаже:
краще дрова порубати,
ніж баняки в печі тягати.

Все це зовнішнє таке
не тривале і мінливе,
а яка насправді є людина

ніхто не зна,
навіть вона сама.

БЕРІЗКИ

Дві берізки коло хати
посадили ми удвох
про переселення на згадку
в райцентр .

Вони вже вище хати –
одна висока й пишна,
друга тягнеться до сонця
крізь віти кримської сосни.

Я і раніше ними милувався,
а тепер частіше споглядаю:
вони вже поставні й красиві
у своїй зрілій красоті.

Моя улюблена пора – осінь,
а їх - не знаю...
Гладенькі й білі,
повні життєвих сил
стовбури – від кореня до верху,
а вже крони, крони
обидві у листі тріпотливім
говорять між собою,
неначе кличуть красою...
Подивіться, які красиві
в золоті, а потім і в багрянці,
коли сонечко у вітті,
особливо вранці,
відбиваючись в росі,
кидаючи зайчики навколо,
вітаючи усіх піснею із вітром
разом в хорі із сосною,
бузком і ялиною старою.
Напевне гімн співають
дню новому.

Обсохне листя і затріпоче
мов, говорити хоче
...і говорять скоро, скоро.
А коли вже заворожать око
і замилують Душу,
то стишують емоції свої
і так ліниво, і мрійливо,
ніби кіт муркоче,
своїм листям золотим.

Одна сиріжки надіває,
ніби козака виглядає –
вона й стрункіша й вища,
а друга у обіймах у сосни
про щось відоме тільки їй
шепоче,

або ворухне листочком
на дотик голочки сосни
отак і граються собі.

«Красота мир спасе».
Вона цей мир родила
з добротою разом,
вона і ростить нас щодень,
бо ліпить щастя,
довіру і любов,
як ці берізки дві
у нашому дворі.

МАТІНКА ЗЕМЛЯ
Люблю я Землю у цілому,
люблю і той клаптик,
на якому дім
стоїть велично.

Люблю той клаптик
і стежечки свої на ньому –
і ті, що кожна мить по них іду,
і ті, що в садку й на грядці,
які чогось завжди ведуть
мене, як воду річка,
по тих же невидимих
стежках, а все ж знайомих.
І так лоскотно в грудях,
і все таке знайоме
миле і красиве,
що, здається більш ніде
нема такого – неповториме.

Приємно ноги омива
теплесенька роса,
що ось - ось втече від сонця,
а вже через годину,
ніби рушничок, трава
ноги мокрі витира.

Приємно пахне
паруюча роса,
що бере з собою
трунок різної трави,
який сонце піднімає вгору,
а вітерець сам хоче погуляти
в цих запахах весни
та ще на прохання красивих квіточок
розносить запах бджілкам,
метеликам і нам.

Люблю цю пахучу Землю,
лежачи ниць,
і відчуваю,
як силу мені дарує
земля своїм життям
чи з глибини своєї.

Вона входить в тіло,
в долоні рук розпростертих...

Дякую я їй,
бо мене такого вже зростила
хлібами і до хліба,
щедротами своїми і багатством.
І я не один такий,
а нас багато: трава, мураха,
звір, дерева і пташина;
це все нас таких мільярди
біля себе тримає –
і годує, напуває.

За все оце і ще інде
дякую тобі
від усіх і себе,
пробач ти також
за наш кураж,
глупоту нікчемну,
поведіночку дурненьку.
А ти мовчиш і тихо стогнеш,
Можливо плачеш із росою.
Прости, якщо можеш,
а ми постараємось
тебе, наймілішу, зберегти.

СТЕЖИНАМИ ЖИТТЯ
Стежки життя мого
тепер я згадую не раз
багато в них хорошого,
а ще більш образ
моїх і тих,
що прийшли до мене,
у відповідь за мої ж лихі.
Ой нене, нене,
коли я вже навчусь
не робити зла
і не радіти промахам
чужим...
не чужим,
а то брат мій чи сестра
по крові і по духу
помилку зробили,
то це підказка нам
від Бога...
та і друга,
щоб ми зуміли
і зрозуміли
самі себе:
чого ми так вчинили
і чого ми побачили
зло чуже?
Це ж наука нам,
щоб не повторяти
помилки оті
і водночас зрозуміти,

що доброту і радість
маємо творити.
Тоді стежки життєві
нам даватимуть ту силу,
щоб працю ми любили,
свою й інших радість
ми ділили...
ділили горе і біду
добрими ділами,
тоді ми доживемо
до літ земних, приємних
і з подякою усім,
кого стрічали
на стежках життєвих
і з гідністю богів
приймем духовне
і віддамо все те,
що є тлін.

ПЛАЧ

Я давно вже плачу
за поведінку свою негідну,
коли не раз в житті
проходив так негоже
егоїстом збайдужілим
поряд чужого горя і біди,
а слід було б допомогти.
Я тоді ще відчував
докори сумління,
серце нило і боліло,
що я черствий,
що я гнилий еством своїм,
раз дозволяю проходить мимо
несправедливості чужій,
бо така байдужість
«зміцнює» кривдника того
у «правоті» такій,
що зобидити всіх можна,
що нахабство є друге «щастя» -
так не є для них,
бо і за своє життя
вони не досягають чомусь
«висот» суспільних,
великих статків
і статусів мінливих,
а ще втрачають ту довіру,
що жевріла десь глибоко у душі
і ті ж «замашки»
несуть в сім'ю – ось те горе
у зерні малому зради
і байдужості людської,
що переходять у війну
з жертвами й смертями,
тому я й плачу
і цим же заявляю,
що не буду вже байдужим
до чужої праці,

до слова образливого
чи хульного
і своєї німоти чи бездії
на помилки свої й чужі,
бо розумію,
що байдужість своя й чужа
велике горе робить
Богу, людям і природі.

ХАНДРА

Впустив хандру я у себе,
не можна ради дати –
все пробую себе зайняти,
та не ладиться робота:
взявся за одне і друге –
із рук все випада,
бо зайнята голова
не тим, чим треба.
Саме там вона зросла,
посіявши черпак зневіри,
лінощів з відро,
розчарувань згадалося чимало,
гніву і обид на всіх,
та все себе картаєм
і Бога згадуєм
недобрим словом,
а злоба у хандрі
ще більшу жабу
в грудях роздуває.

То знаймо всі,
що краще знайти місце
затишне і зручне для тіла,
закрити очі,
а для думок знайти
маленькі і великі епізоди
красиві й добрі,
свої і інших,
то це лиш заспокоїть
серце полохливе.

А ханра і туга...,
то найліпше на них
уваги не звертати,
не заводити себе
печаллю і сльозою,
а згадати все,
що хорошого зробили
вчора, позавчора,
тиждень тому й рік назад.
Згадаймо всі деталі
задоволення того:
до і після
і відпустять нас
тії кліщі,
аж полегшає в душі,

то чим скоріше дякуємо собі
і всім, хто був при хороших ділі.

Благо-даримо Богу
і він дасть сили,
відкриє очі на нові справи
і в радості своїй
знову подякуймо хандрі,
що дала перепочинок,
дала можливості узріти
Суцього творця в собі.

Прощай хандра-хандрище,
бо ждуть мене нові діла
і жити стало веселіше,
і забулася хандра.

ЛЮБОВ

Чи є вона у світі
не раз питаємо себе?
І що воно таке,
і як його їсти,
щоб наситити себе?

Кожен її бачить:
в очах живих блискучих,
в рухах танцю при роботі,
в посмішці щирій не лукавій,
в щедроті душевній,
в простоті напевній,
в спокійній і умиротвореній ході,
у мові лагідній приємній,
у потиску руки,
у борщі смачному –
ось так ми кожен день
її мимоволі стрічаємо,
то в цих проявах вітаймо,
та не міняймо її ім'я велике
з тим, що природа нам дала
у втісі міжстатевій;
з тим, що суспільство нам несе
іншим словом -
нам до вподоби ці діла.
Не змінюємо назву й суть,
що секс і є вся любов,
що материнська ласка є вся любов,
що дитячий послух ніби весь з любові.
Ні – це похідні.
Та справа зовсім не в сподобі
і не зовсім в сексі,
бо те що бачили й відчули
є у кожного із нас.
Так, нам подобається секс
і речі, слова і дії
добрі і красиві,

але все це в нас від любові,
від народження й до скону
ми маємо голову схилити
проявам її
і гідно нести
іншим дарувати
у цьому повсякденні,
бо її величність
проявлена в наявному житті.
То скільки ми положимо самі
в життєвий кошик
радості і щастя,
милосердя й доброти
в кожна річ і в кожна дію
для всіх і вся
та і у повсяк час,
як здоби для зростання
з химери дальньої
до реальності такої,
яка Любов'ю зветься,
тоді лиш пізнаємо її
у самому собі.

ДУША

Душа у нашому єстві,
як частина Духу Світового
по ній звіряємо ми ходу життєву,
вона нам вказує правильність маршруту,
вона формує нам здоров'я,
наповнює життя красою й змістом,
дає нам їсти й пити,
вчить нас порадіти кожній миті,
аби лиш ми були свідомі,
не сплячі, а живі,
як смичок і струни скрипки
розуміли і приймали
мелодію життя,
що йде від скрипаля,
аби лиш ми були чутливі
до поклику Творця.

СВЯТИЙ ДУХ

Духу Всесвіту вклоняємося
Предвічному Творцеві
з довірою до Тебе
ми стежками духовними
в Твої пенета йдемо.
Приймай нас усіх,
хто живий і дух життя
в собі носить:
одухотворяй того,
хто хоче пізнавати
Дух Святий в собі;
хто хоче бачити
частинку Бога в інших;
хто мудрість зрілу
вміє дарувати;
хто милістю своєю

зуміє Бога відродити;
хто благо засіває тайно
думкою, словами і трудами;
хто допоможе каліці,
сиротині і вдовиці;
хто дасть нужденному
плуг й відро пшениці;
хто красоті
голову схиляє;
хто доброму
по доброму щастя побажає;
хто про мир і спокій
братам і сестрам дбає.

Покажи Бога у житті й тому,
хто йде на війну
іншого вбивати;
хто зло
тримає довго;
хто гнів, обиду
приймає для помсти;
хто яди зависті тяжкі
носить вдень і щонаочі;
хто жадністю
спалив своє нутро;
хто гряззю осуду
поливати хоче всіх,
бо став незрячим
і немитими очима
дивиться на світ.

Ми Твої пілігрими
і помічники Тобі
в стяжанні доброти,
в засіві радості навкруги,
але в більшості своїй
в пристрасті життєвій
робимо серед собі подібних
на матінці Землі
помилки страшні:
вбиваючи життя в інших
і погано відносимось до свого,
шкоди завдаємо Землі,
Водам і Повітрю,
аби лиш у мікроскопі
побачити троянди запах,
готуємо їжу вже з пластмаси,
а їжі вдосталь нам дає Земля,
та наша жадоба і ненаситність
Дух Землі готова знищить,
не бачачи Бога у собі і інших,
хоча в своїм блюзнірстві
слова про Бога кажем
інколи до церкви сходим,
та Демон той лукавий
людиною вже заволодів.
Людина встала проти Бога

в своїх речах, багатстві
в політиці й на кухні,
хоча інколи нічого вже не може,
та все стремиться Бога одоліти
злом, ненавистю і вбивством.
Схаменімось люди!
Станьмо до молитви,
а ще більше добрим ділом.
Самі з любові дійте,
Любов'ю засівайте
Життєву ниву,
то Сонце і Земля Вас привітає
Благодаттю Бога.

ПРАВДА

Чи є правда на Землі,
чи є вона межі людьми?
Бо усі хочемо її,
коли у горі і нужді.

Однак, коли ми дужі і здорові,
коли ми правимо своїми,
як віл хвостом, ділами,
то про правду забуваємо,
про свою душу не дбаємо
і чужі життя ми зневажаємо.
Так не має бути,
бо ми у розкоші й розпусті
самі собі дозволяємо
суддею людям й правді бути.

Ми часто кажемо,
що правда в кожного своя,
що правди,
як істини джерела
вже давно нема -
відколи на нашу Землю
прийшов Адам з жоною
людина цим прекрасним словом
сама маніпулює цим ярличком,
як жид ціною.

Та ствердим ми для істини цієї,
що правда є і вона одна,
тільки ми дивимось на неї
і бачимо її від чистоти
своєї чи ж грязноти...
Берімся мити всі себе
добротою, щастям і любов'ю,
то правду приймем всі гуртом,
бо по суті правда міцна
і справедливістю своєю непохитна.

ЗДОРОВ'Я

Всі ми знаємо,
що силу ми черпаємо
із наявного здоров'я
в тілі і душі.

Душі здоров'я
кується в справах добрих
чистих помислах і словах,
результатах справедливих –
і кожному така душа дається
з того часу, коли тіло зачається.

Коли людина цим нехтує,
починає красти, інших зобиджати,
жити в розкоші і користолобстві,
то душа почина страждати,
вона енергію втрачає,
та все ж шукає спасу
на цій дорозі,
яка до Сущого веде.

Вона просить тіла
вгамувати свої страсті,
а коли не слуха,
то болями «просить»
поміняти поведінку
з поганого на краще.
Ось так здоров'я тіла
Душа вмiє формувати,
бо навіть болі ті спадкові
є нагадуваннями душі
з життів минулих
негідних дій
предків наших.

Знаєм також,
бо дбати маєм
ми за чистотою тіла,
харчуванням в міру,
без навантажень лишніх,
без ігнорування
морозу взимку
і спеки влітку.

Ось так ми формуємо Душею
і усвідомленим умом
наш стан здоров'я тіла,
бо здорове тіло
ум не вводить в суєту
і нарощує крила Духу
для польоту
у щасливому житті.

Саме так, стан здоров'я тіла
щасливим робить кожного із нас

і коли вони у єдності живуть,
то знаєм, що у лоно Бога вони йдуть.

ПРИ-РОДІ

Природі гімн співаємо,
бо в ній живемо,
ми тільки її частинка
в тілі, бо душа у нас одна.
Людина зовсім не володар
і зовсім для природи не є пан,
а частина у загальному - при роді,
то шануймо її всюди,
як діти роду одного,
бо ми зовсім не про те говорим,
коли траву, звіра й птаху,
сонце, вітер й воду
обездушеними назвем.
Так, Бог у всьому:
в плодах, овочах й воді
для спожиття людині,
у шерсті й льоні,
щоб одягнутися людині,
з надр дістали
різні метали,
вугілля, пісок і глину,
щоб дім добротний мати,
машини і верстати,
а ми, ніби граючись у шахи,
беремо і беремо все собі,
не знаючи межі й потреби,
то бережімо все потроху
і не будьмо, як марнотрати.
Подумати слід нам всім разом,
коли б і нам так давали їсти,
як ми поживу й догляд їм,
то мабуть давно ми повмирали,
а так нас при-рода ліпить
для споглядання у люстерку
за красою свого тіла,
бо так вже при-рода захотіла,
щоб ми в її домі,
як гості тимчасові
були красиві, ситі,
то благо-даримо її у всьому
і повсюди,
бо ми її маленькі діти.
Із цього повчання велике,
що ми досить сильно
узалежнені у всьому
від матінки-природи.
Подумати нам тільки,
як вона терпить
наші примхи, забаганки,
коли із такого
неусвідомленого нехлюйства
ми живемо кілька тисяч літ
від Адама й Єви, як потомки їх,

а це ж уже в одинадцятий раз
При-рода позбавлялася від нас.
То хто ми? Вурдалаки
чи генії при-роді?
То знаймо, що ми завжди маєм шанс
спастися Природу і себе у ній.
Тому і просимо щораз,
відносимося до всього,
як до живого
і рівного у всьому.
В добру путь, Людино,
яку нам вказує Господь.

ЖИТТЯ

Життя людини
основа всього.
Бог подарував життя -
достатку в міру
і талант до нього.

Але у житті людина
більш господар
у собі й для себе.
Людина сотворила
в умі своєму бога
про якого
пишуть святі книги,
хоча і справді
щось над нами є
про яке не відає ніхто:
і ніби хаос і суєта життєва,
але і закономірність
достатньо вже струнка.
І це не щось, а Дух Всесвітній,
який і є Творцем всесвіту цього:
його сила і могутність,
його знання і мудрість,
доброта і справедливість,
любов і милість
понад усе...
І це усе править світом,
якому нема кінця і краю,
який не можна обійняти
оком і умом,
бо Він господар світу,
життя й людини,
але дав людині право
з відома душі
своє життя вершити –
погане чи хороше,
то це маємо ми самі розуміти,
як певний орієнтир Душі:
до Бога ми склонились
в ділах своїх,
чи увірували на повну силу
в здібності свої -
ума і тіла.
Ох, а кожен хоче

жити в щасті і добрі,
а це береться в Бога,
то шануймо Бога,
плекаючи духовне
в думках, словах і діях,
бо саме ось на цьому
виростає наша велич спільна
від Бога невіддільна.
Бо не людина та
у образі й подобі,
яка себе возомнила,
що світ вона скорила.
Вона цим тільки свідчить,
що суть свою згубила.
Живе людина,
то й бога сотворила,
доброту й любов
в умі,
хоча в житейській суєті
це тільки ярлики,
бо суті вона не знає.
Бо той, хто знає
в середині сидить,
та людина і про це не знає,
а той в середині –
це Душа,
яка і знає суть життя.
Бо суть життя така,
що воно одвічне:
буде людина, або ні,
то воно одвічне,
та ще й без краю і кінця.
Якщо є життя,
то й щастя має бути;
якщо є життя,
то є і Бог для нас –
нас нема,
а Бог живий і живодайний -
ось так обертається життя
з нами чи без нас.

Плекаймо Душу
у повсякденному житті,
то можемо бути певні,
що ми продовжимося в житті
в життях потомків наших,
то і пророче слово
про кінченість життя земного,
як і Всесвіту в цілому
ми зуміємо відстрочити.

Зупинилися 21 листопада 2016 року.

Чи можна таке написати від редакції? -- Ця збірка у віршах є продовженням тематичних доробок автора духовно пізнавального спрямування, скромного письменника і поета, нашого земляка, який вже написав дванадцять книг, зокрема: «Дорогами життя», «Розмова двох», «Плин життя», «Ось ... Істина!», «Духовність Людини», «Про дітей»,

«Щастя – смисл життя», «Спомин про любов чи її химера», «Думки», «Слово», «Про політику», «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя»; поему «В пошуках духовності». Інші слова можете додати самі – у Вас це прекрасно виходить. Благо-даримо!

Плекаймо Душу
Матері
Брат
Сестри
Берізки
Матінка Земля
Стежинами життя
Плач
Хандра
Любов
Душа
Святий Дух
Правда
Здоров'я
При-роді
Життя